

Versete călăuzitoare: Exodul 37.17-24

Exodul 37.17-24: Și a făcut sfeșnicul din aur curat; a făcut sfeșnicul din aur bătut: pedestalul lui și fusul lui, cupele lui, gămălioarele lui și florile lui erau din el. Și șase brațe ieșeau din laturile lui: trei brațe ale sfeșnicului dintr-o latură a lui și trei brațe ale sfeșnicului din cealaltă latură a lui. A făcut trei cupe în chipul florilor de migdal pe un braț, o gămălioară și o floare; și trei cupe în chipul florilor de migdal pe celălalt braț, o gămălioară și o floare; așa era pe cele șase brațe care ieșeau din sfeșnic. Și pe sfeșnic erau patru cupe în chipul florilor de migdal, gămălioarele lor și florile lor; și o gămălioară sub două brațe din el, și o gămălioară sub două brațe din el, și o gămălioară sub două brațe din el, pentru cele șase brațe care ieșeau din el. Gămălioarele lor și brațele lor erau din el, totul de aur curat, bătut, dintr-o bucată. Și a făcut cele șapte candelale ale lui și mucările lui și cenușarele lui din aur curat. L-a făcut dintr-un talant de aur curat, cu toate uneltele lui.

Următorul obiect din Locul sfânt, cu care vrem să ne ocupăm, este sfeșnicul de aur. La fel ca și capacul ispășirii, acesta a fost realizat din aur curat - nu a fost folosită nicio bucată de lemn de salcâm. Existau instrucțiuni detaliate cu privire la forma sa. În ceea ce privește dimensiunea sa, s-au făcut presupuneri, iar unii consideră că înălțimea sa trebuie să fi fost aproximativ egală cu cea a mesei. Dar acolo unde Scriptura tace, este înțelept să facem ca ea, întrebând totuși de ce tace și poate putem învăța ceva din aceasta. Să facem acest lucru cu ajutorul Domnului, după ce am înțeles semnificația sfeșnicului.

Introducere

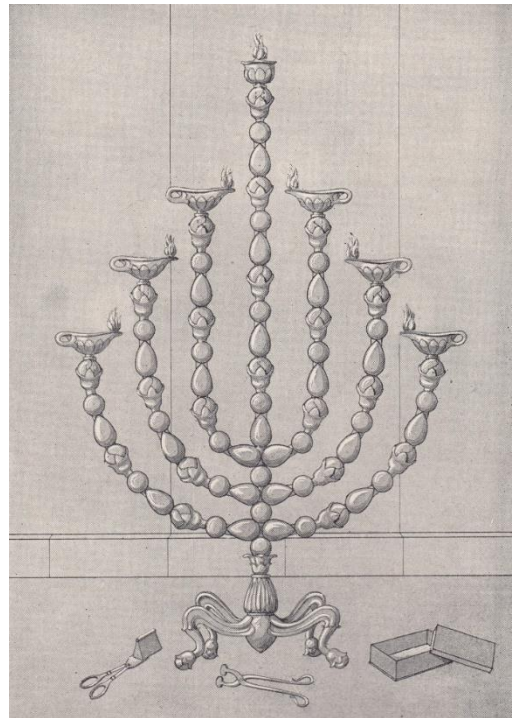
Sfeșnicul era făcut dintr-un talant de aur, care (în 1914) este echivalent cu o valoare materială de 27.000 de dolari¹. Acest lucru pare să constituie un obiect mare și magnific. Forma sa generală poate fi ușor de dedus din descrierea făcută. Avea un pedestal, care servea drept bază stabilă. Din acesta se înălța fusul sau tija principală. Din acest arbore central, vertical, se ramificau la intervale egale trei perechi de brațe laterale simetrice. Împreună erau șase brațe. Aceste brațe, precum și arborele central, erau decorate cu cupe, gămălioare și flori - ca niște migdale (conform *Authorised Version*). Se presupune că „cupele” arătau ca niște migdale. „Florile” vorbesc de la sine. Iar „gămălioarele” sugerează muguri rotunzi, nedeschiși. Alții, cum ar fi *English Revised Version*, traduc primul cuvânt prin „floare de migdal”. Apoi, gămălioarele rotunde reprezintă fructul, iar „floarea” ar fi mugurul. În orice caz, avem cele trei componente ale migdalei - bobocul, floarea și fructul copt - adunate pe fiecare braț.

Arborele central avea patru cupe sau migdale cu gămălioare și flori: câte un compus (de cupă, gămălioare și flori) separat unul de celălalt sub fiecare pereche de brațe, în timp ce al patrulea compus era probabil plasat deasupra pentru a servi drept soclu pentru lampă. În mod similar, fiecare braț avea trei astfel de compuși: unul probabil în partea superioară, ca pe axul central, iar celelalte două distribuite undeva pe lungimea sa. La capătul fiecărui braț era așezată o lampă de aur. Înfișurarea sfeșnicului în ansamblul său corespundea astfel unui migdal auriu cu muguri,

¹ Nota redacției: aproximativ 1,9 milioane de Euro (Stand 2022).

flori și fructe, iar din vârful fiecărei ramuri și din trunchiul central strălucea lumina. Șapte lămpi își dădeau astfel lumina în Locul sfânt. În viziunea lui Zaharia avem doi măslini, câte unul de fiecare parte a sfeșnicului de aur, care alimentau sfeșnicul cu untdelemn (Zaharia 4.1-3). Aici, însă, ideea de copac este doar arătată în aspectul ramificat al sfeșnicului cu florile și fructele sale.

Deși trebuia să răspândească lumina pretutindeni în tot Locul sfânt, sfeșnicul este menționat separat în legătură cu fiecare obiect de acolo. El era așezat „în dreptul mesei” (Exodul 40.24,25), care era astfel luminată în întregime de el. El este menționat și în legătură cu arderea tămâiei pe altarul de aur (Exodul 30.7,8). Iar cele șapte lămpi ale sale trebuiau să „strălucească înaintea sfeșnicului”, pentru a-l pune în lumină și pentru a sublinia frumusețea construcției sale. Astfel, fiecare obiect de mobilier se afla în lumina clară a sfeșnicului, iar în această lumină se putea face orice slujbă.

Untdelemnul folosit era prevăzut separat (Exodul 27.20,21). Era cea mai pură parte a măslinelor – „untdelemn curat de măslini bătute” - lăsând ceea ce se putea obține în altă parte pentru alte scopuri. Copiii lui Israel l-au adus. Dumnezeu Se bucură să Se folosească de poporul Său în acest scop, precum și în orice alt serviciu pentru care este potrivit.

În cele din urmă, trebuie să vorbim despre foarfecile de tăiat fitilul și stingătoarele cu care se tăiau fitilurile și cu care se îndepărtau părțile arse ale fitilurilor. Aceste unelte, precum și lămpile, erau toate din aur curat. Tăierea trebuia făcută în fiecare dimineață, astfel încât lumina din Locul sfânt să nu se stingă niciodată. După cum am observat deja, tămâia trebuia să fie arsă în legătură cu pregătirea lămpilor dimineața și cu aprinderea lor seara. Ne îndreptăm acum spre semnificația spirituală a acestor diferite caracteristici.

Suntem deja familiarizați cu faptul că aurul este un simbol al gloriei divine - spre deosebire de lemnul de salcâm, care vorbește despre umanitatea desăvârșită și nestrucăcioasă a Domnului nostru. Așadar, *Dumnezeirea* Domnului nostru pare a fi în prim-plan aici. Avem însă, în mugurii, florile și fructele de migdal, o referire la învierea Sa, ceea ce are ca premisă umanitatea și moartea Sa. Dar noi Îl vedem aici ca Cel Înviat și Glorificat în locul pe care îl avea la Tatăl „înainte de a fi lumea” (Ioan 17.5).

Lămpile cu untdelemn - lumina prin Duhul Sfânt

Anticipăm oarecum semnificația lămpilor, care ne va ocupa de fapt mai târziu, și căutăm semnificația lor în Scriptură pentru a vedea cum se leagă ele de sfeșnicul care le poartă.

Untdelemnul era unul dintre cele mai folositoare produse din țara lui Israel - atât pentru uz casnic, cât și pentru serviciul de cult. Avea trei utilizări principale: pentru hrană, pentru lumină și pentru ungere. Astfel, văduva din Sarepta nu avea decât „un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior” (1 Împărați 17.12). Femeia virtuoasă avea o rezervă bună de untdelemn

– „lumina ei nu se stinge noaptea” (Proverbele 31.18). David s-a spălat și s-a uns după moartea copilului său (2 Samuel 12.20). Acestea sunt exemple de utilizare casnică a untdelemnului, iar utilizarea pentru cult era similară. Astfel, jertfa de mâncare, dacă era un dar copt în cuptor, era pregătită din floarea făinii „frământată cu untdelemn” sau „unsă cu untdelemn” (Leviticul 2.4). Utilizarea untdelemnului pentru lumină o vedem chiar în lămpile din Locul sfânt. Și a fost întotdeauna folosit pentru a unge și consacra oameni, locuri și obiecte. Astfel au fost unși preoții (Exodul 28.41) și, de asemenea, Cortul întâlnirii cu tot mobilierul său (Exodul 40.9). David, precum și toți împărații lui Iuda au fost unși (2 Samuel 2.7; 1 Împărați 1.34). Profetul Elisei a trebuit să fie uns (1 Împărați 19.16). Un exemplu notabil este ungerea de către Iacov a altarului de la Betel (Geneza 28.18; 31.13), care face din acest loc „casa lui Dumnezeu”, o anticipare a Cortului întâlnirii. După cum se știe, *Mesia* înseamnă „Unsul”. Termenul „unsul Domnului” a fost întotdeauna folosit cu privire la împărați și a fost titlul recunoscut al Domnului nostru. „Hristos” este doar echivalentul grecesc al lui Mesia, „Unsul” (Psalmul 2.2; 18.50; 84.9; Daniel 9.25,26).

Folosirea în cadrul actelor de cult, *ungerea* pare să fi fost principala utilizare a untdelemnului și poate că putem spune că acesta este și gândul de încheiere. Ungerea altarului de la Betel de către Iacov este prima menționare a folosirii untdelemnului în Scriptură și acolo se sugerează gândul sfințirii sau al punerii deoparte pentru Dumnezeu, care, ca toate gândurile lui Dumnezeu, își primește semnificația deplină în Fiul Său preaiubit, Unsul. Semnificația untdelemnului din acest punct de vedere este clară, iar unele pasaje din Scriptură ne-o arată: „Și, iată, cerurile I s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El” (Matei 3.16). Avem un comentariu inspirat în acest sens în discursul lui Petru adresat mulțimii din casa lui Corneliu, unde, pornind de la botezul lui Isus, arată „cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere; pe El, care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asuprași de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El” (Faptele apostolilor 10.38). Același Duh a dat mărturie despre Hristos înviat și glorificat în uceniciei de la Cincizecime. Ungerea lui David de către Samuel leagă strâns investirea sa ca împărat de puterea Duhului, necesară pentru această poziție înaltă (1 Samuel 16.13).

Punerea deoparte prin ungere se făcea, așadar, în primul rând pentru slujire și sarcinile divine, atât pentru Cortul întâlnirii, preoți și profeti, cât și pentru împărați. Această echipare pentru slujire se făcea în sens dublu - pentru închinarea nemijlocită adusă lui Dumnezeu și pentru guvernare și mărturie pentru oameni. Aceasta din urmă este cea pe care o asociem în mod special cu slujirea făcută de Domnul nostru. Și nu ajungem oare în acest punct la gândul suplimentar al luminii? „Și Isus, în puterea Duhului, S-a întors în Galileea; și vestea despre El s-a răspândit în tot ținutul din jur: și El îi învăța în sinagogile lor, fiind glorificat de toți” (Luca 4.14,15). Același evanghelist continuă direct cu relatarea vizitei Sale la Nazaret, unde a citit din profetul Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia” (Luca 4.16-22). Aici avem strălucirea lămpii mărturiei în puterea Duhului Sfânt. Putem spune același lucru despre manifestarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii: „Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au așezat pe fiecare dintre ei” (Faptele apostolilor 2.3). Ideile de lumină și mărturie par să fie legate aici, ca și într-un alt pasaj în care, deși Duhul nu este menționat, mărturia este: „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciiți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.15,16).

Dacă revenim la Vechiul Testament, găsim legate ideile de ungere și de lampă: „Acolo voi face să crească puterea lui David; am pregătit o candelă pentru unsul Meu” (Psalmul 132.17). „Pentru

Sfeșnicul

ca David, robul Meu, să aibă întotdeauna o lumină înaintea Mea” (1 Împărați 11.36). David însuși a fost numit „lumina lui Israel” (2 Samuel 21.17), iar într-un sens mult mai înalt, Domnul nostru Isus se numește pe Sine Însuși „Lumina lumii” (Ioan 8.12). Vedem deci că untdelemnul este o imagine a Duhului Sfânt. Ungerea se face prin El și dă putere de a lumina și de a mărturisi.

În continuare, ajungem la modul în care Scriptura însăși interpretează semnificația lămpilor care stau în prezența lui Dumnezeu: „Și șapte făclii de foc, arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu” (Apocalipsa 4.5). Asemănarea cu sfeșnicul de aur cu cele șapte lămpi ale sale este atât de clară, încât interpretarea poate fi probabil aplicată atât acestuia, cât și simbolului din Apocalipsa, a cărui scenă cu tronul și altarul tămâiei ne amintește de Cortul întâlnirii și de Templu.

Sfeșnicul - Hristos cel înviat

Revenim acum la semnificația sfeșnicului. Am învățat că lămpile sunt simbolul luminii Duhului Sfânt, prin care este luminat Locul sfânt al lui Dumnezeu, și vom analiza acest lucru mai în detaliu mai târziu, dar acum să ne întrebăm: ce reprezintă pentru noi sfeșnicul, care poartă aceste lămpi? De fapt, am dat deja răspunsul, pentru că în *fiecare* articol de mobilier ne este prezentat *Hristos*. Sfeșnicul nu face excepție. Faptul că a fost făcut doar din aur prezintă divinitatea lui Hristos. Umanitatea sa apare doar ca o idee secundară. Vom analiza acum acest aspect în mod mai detaliat. Aurul avea forma unui migdal cu șapte ramuri, pe care se aflau muguri, flori și fructe. Numărul șapte vorbește despre desăvârșirea Domnului nostru ca sursă și purtător de lumină. Florile și fructele de migdal au, de asemenea, o semnificație specială.

Semnificația mugurilor, a florilor și a migdalelor

Ne amintim cu siguranță cum Dumnezeu a vrut să arate că Aaron era preotul desemnat de Dumnezeu. Pentru a reduce la tăcere murmurul copiilor lui Israel, fiecare seminție trebuia să aducă un toiag pe care să-l pună înaintea Domnului (Numeri 17). „A doua zi, când Moise a intrat în cortul mărturiei, iată, toiagul lui Aaron pentru casa lui Levi înmugurise și făcuse boboci și copsese migdale” (Numeri 17.8). Așadar, cele trei stadii ale vieții sunt menționate aici: boboci („muguri”), floare și fruct. Două dintre aceste cuvinte din textul de bază sunt identice sau înrudite cu cele folosite în descrierea sfeșnicului – „muguri” (acolo „flori”) și „migdale” (acolo „forma florilor de migdal”) - ceea ce confirmă ideea că tot ceea ce este acolo vorbește despre natura migdalului.

Toiegele fiecărei seminții sunt complet despărțite de rădăcină, de viața lor inițială. Dacă ar da vreun semn de viață acum, ea ar fi separată de această rădăcină. Ar fi o replantare a vieții - cu alte cuvinte, o lucrare a lui Dumnezeu. Dar *toiegele* semințiilor au rămas moarte. Însă toiagul lui Aaron a dat nu numai semne de viață, dar a produs și rezultatul deplin al vieții, cu muguri, flori și fructe. A fost o lucrare a lui Dumnezeu, care a redus la tăcere pentru totdeauna orice pretenție străină la locul de onoare și de slujire, pe care El i-l dăduse lui Aaron. „Nimeni nu-și ia singur onoarea, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron” (Evrei 5.4).

Domnul ca Toiagul tăiat și înmugurit

Cu aceasta Dumnezeu nu îl instruia numai pe Israel, ci dădea lecții de har și adevăr pentru toate timpurile. El a vrut să arate omului cine este singurul preot adevărat, pe care El l-a înălțat. Ca și în toate celelalte acțiuni ale Sale, și în acest caz numai dreptatea și adevărul complet caracterizează acțiunile Sale. Nu putea fi decât *un singur* preot. Pentru că numai Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, era calificat să se apropie de Dumnezeu și să deschidă calea pentru un popor vinovat și păcătos. Acest lucru va sta și mai clar în fața noastră când vom avea ca temă preoția. Pentru moment este suficient să vedem modul în care Dumnezeu dovedește că Hristos este cu adevărat Preotul Său.

Așa cum au fost tăiate toiegele, așa a fost Domnul nostru „șters (tăiat) de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8). Această viață fără pată și desăvârșită, care nu era sub sentința morții ca întreaga familie umană, a fost dată de bunăvoie ca jertfă. Dar dincolo de mormânt, Dumnezeu ne îngăduie să privim în Locul Preasfânt și să vedem acolo pe Domnul preamărit ca înviat din morți. Ucenicii Săi au privit crucea, au zăbovit lângă mormânt și au meditat la toată viața lui minunată, despre care au spus: „Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” (Luca 24.21). Dar chiar când credința ajunge la punctul ei cel mai de jos, lumina începe să strălucească din mormânt prin cuvintele: „dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Ba încă niște femei de-ale noastre ne-au uimit: ducându-se dis-de-dimineată la mormânt și, negăsindu-I trupul, au venit zicând că au văzut și o viziune de îngeri, care spuneau că El este viu.” (Luca 24.21-23). Acest lucru, neobservat de ei înșiși, era deja zorii credinței de înviere, care avea nevoie doar de confirmarea Cuvântului pentru a le înflăcăra inimile și a-i pregăti pentru revelația imediată a Domnului înviat.

„Domnul a înviat cu adevărat” (Luca 24.34). Dar cât de mult înseamnă asta! Este pecetea lui Dumnezeu pe fiecare cuvânt pe care l-a rostit și pe tot ceea ce a făcut în timpul vieții Sale și este o răsturnare completă a judecății acestei lumi - politică și religioasă - care L-a respins și L-a alungat ca pe un răufăcător și blasfemator. Mai mult decât atât, este declarația lui Dumnezeu de acceptare a jertfei pentru păcat, pe care Domnul nostru a adus-o pe cruce. Mai mult, mărturisește că moartea nu are nicio putere asupra Lui, că puterea lui satan este distrusă pentru totdeauna și că Sfântul lui Dumnezeu nu putea vedea putrezirea (Faptele apostolilor 2.27,31). „Știm că Hristos, fiind înviat dintre morți, nu mai moare” (Romani 6.9).

Moartea pusese întotdeauna capăt slujbei preoțești a oricărui membru al casei lui Aaron, „pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască; dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se schimbă” (Evrei 7.23,24). Acest Preot „a fost rânduit nu potrivit legii unei porunci carnale, ci potrivit puterii unei vieți nepieritoare” (Evrei 7.16). În timp ce El a posedat întotdeauna această viață în Sine Însuși, prin învierea Sa ea a fost evidențiată în putere. După ce a trecut prin suferințele de pe Golgota și a „sfârșit” – „a treia zi voi sfârși” (Luca 13.32) -, la înviere a fost „salutat de Dumnezeu” „ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 5.10).

Învierea este, așadar, dovada lui Dumnezeu a preoției veșnice a Fiului Său preaiubit. Și iată ce par a ne prezenta mugurii de migdal, florile și fructele de pe ramurile sfeșnicului de aur. Cuvântul ebraic pentru „migdală” înseamnă „veghețor” sau „grabnic”. Se spune că migdalul a fost numit astfel pentru că este primul pom care se trezește după iarnă, formând muguri încă din ianuarie. Aceasta este o referire potrivită la „cel dintâi rod al celor care au adormit” (1 Corinteni 15.20). Mugurii subliniază acest lucru, deoarece ei sunt primul semn al vieții, a cărei reprezentare

deplină este reprezentată de flori și fructe. Astfel, învierea Domnului nostru - dacă putem spune așa - nu a fost doar începutul unei vieți, care avea să aducă încă roade, ci a fost în mod divin desăvârșită și completă atunci când El și-a luat locul pe tronul Tatălui Său.

Muguri, flori și migdale la Învierea Sa.

Poate că este greu de exprimat acest gând, dar nu avem o ilustrare a acestei gradații în dovezile învierii Sale? Piatra rostogolită, mormântul gol, pânzele de in așezate frumos acolo și ștergarul așezat separat - nici un semn de luptă, ci mai degrabă mărturii că Prințul Vieții a înviat din somnul morții Sale: acestea le-am putea numi „muguri”, primele semne ale învierii Sale. Îngerul, care a rostogolit piatra și s-a așezat pe ea (Matei 28.2); tânărul, care stătea la dreapta mormântului (Marcu 16.5); „viziunea de îngeri”, văzută de femeile care au venit devreme la mormânt (Luca 24.23); cei doi îngeri în haine albe, unul așezat la cap și altul la picioare, acolo unde fusese așezat trupul lui Isus (Ioan 20.12): pe acestea le-am putea numi „florile” de migdal, sunt mărturii mai avansate ale învierii Sale. În sfârșit, revelația Sa personală față de Maria Magdalena, Petru, femeile, cei doi ucenici de la Emaus, ucenicii adunați în camera de sus și cei care au fost prezenți a doua oară, în prezența lui Toma, apoi din nou la Marea Tiberiadei și pe muntele din Galileea: acestea și altele „semne sigure” (Faptele apostolilor 1.3) ar putea fi numite rodul deplin al migdalului. Deja mormântul gol era o fericire prețioasă pentru credință, iar pentru Ioan era de ajuns (Ioan 20.8); mărturia îngerilor avea și mai multă greutate; dar încununarea tuturor a fost să-L vadă pe El Însuși, să-L atingă, să-L vadă mâncând, să-L audă vorbind - acesta a fost cu adevărat rodul deplin. Da, toiagul de migdal le-a dat naștere.

Putem fi siguri că Dumnezeu a lăsat ca toate acestea să fie puse pe hârtie pentru bucuria și întărirea credinței și vrea ca noi să reflectăm asupra lor, nu să ne mulțumim cu un singur „mugur” sau o singură „floare”, ci ca ochii noștri să se bucure de frumusețea înșeptită și de mărturia coplesitoare a învierii Domnului. Astfel, în marele capitol al învierii, apostolul enumeră din nou câteva dintre „migdalele” aparițiilor Domnului nostru către poporul Său iubit: „a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.” (1 Corinteni 15.4-8). Nu trebuie să gândim că apostolul sau oricare dintre evangheliști a intenționat să dea o listă completă a acestor apariții. Fiecare, sub călăuzirea Duhului, a citat ceea ce a avut un motiv special în relatarea sa și a făcut-o în concordanță deplină cu adevărul.

Mai mult decât atât, putem considera mugurii, florile și fructele migdalului ca fiind diferitele stadii ale *înțelegerii* adevărilor divine, așa cum sunt reprezentate în Domnul înviat și care corespund celor trei stări diferite ale sfinților: „copii”, „tineri” și „părinți” (1 Ioan 2.14) - o plinătate a harului, care se adaptează fiecăruia și își are centrul numai în El. Acest lucru pare să ne amintească, de asemenea, că intrarea în slava divină nu L-a schimbat pe Cel Preamărit, căci El este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8). Ar putea oare ceva din prospețimea și vigoarea, care au marcat fiecare etapă a vieții Domnului nostru aici jos, *să se piardă* în glorie? Cu siguranță că rămâne neschimbată în această glorie pentru totdeauna. În legătură cu preoția Sa după rânduiala lui Melhisedec, se spune despre El: „Din sânul zorilor vine roua tineretului Tău la Tine” (Psalmul 110.3). Cei care L-au adorat ca pe un copilăș în Betleem, care s-au minunat de înflorirea copilăriei Sale desăvârșite și care mai târziu au văzut roadele abundente ale maturității Sale, vor găsi toate acestea păstrate sus în prospețime divină. *Cum*, nu știm. Dar cu Domnul, un lucru nu se substituie altuia. El continuă de la una la alta și, în acest sens, există un progres, în

timp ce, în alt sens, totul rămâne. Mana, mâncarea din deșert, păstrată în urciorul de aur, trimite la un gând asemănător. La El, Cel desăvârșit în mod divin, nu este vorba de faptul că maturitatea presupune o stare anterioară de imaturitate ca opusă acesteia. La noi, imaturitatea înseamnă că ne lipsește ceva pentru care trebuie să-l așteptăm. Dar El a fost desăvârșit în fiecare etapă și nu I-a lipsit nimic. De aceea, totul se va vedea în gloria cerului.

Semnificația materialului

Dar în alegerea materialului, așa cum am spus, accentul pare să fie pus pe divinitatea Sa, deși forma de înfățișare vorbește în mod clar despre umanitatea și învierea Sa. Motivul pentru aceasta poate fi văzut în următoarele două pasaje din Scriptură: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna, pe Duhul adevărului” (Ioan 14.16,17). „Dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite” (Ioan 16.7).

În primul pasaj din Scriptură ni se spune că Duhul Sfânt urma să vină ca un dar de la Tatăl și ca răspuns la cererea Fiului. O Persoană divină, Duhul Sfânt, este dată prin Tatăl divin. Dar acest lucru ar putea fi interpretat de cineva - pentru că inima omului natural este întotdeauna înclinată să Îl dezonoreze pe Fiul lui Dumnezeu - ca și cum ar fi o negare a Dumnezeirii intrinseci și a egalității Fiului cu Tatăl. De aceea, în cel de-al doilea pasaj din Scriptură, această idee este respinsă: „{Eu} vi-L voi trimite”, sau, așa cum proclamă Petru la Cincizecime: „Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.” (Faptele apostolilor 2.33). Nu este oare deosebit de potrivit că trimiterea Duhului se face prin Fiul ca Persoană *divină*? Aceasta explică absența lemnului de salcâm ca material al sfeșnicului, deși designul acestuia mărturisește cu atât mai exuberant despre învierea Celui care a luat chip de rob. Nici nu putem separa vreodată cu adevărat cele două naturi ale Mântuitorului nostru, căci El Și-a declarat intenția voinței Sale de bună voie pentru a „sluji pentru totdeauna” (Exodul 21.1-6). Un alt pasaj ne arată cât de deplin este Fiul una cu Tatăl în uniune cu Duhul Sfânt. „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viață, datorită dreptății. Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.” (Romani 8.9-11). Nu poate exista nicio neînțelegere aici. Duhul lui Dumnezeu este și Duhul lui Hristos. El este, de asemenea, Duhul Celui care L-a înviat pe „Isus” dintre morți - și „Hristos”. Așadar, avem aici dovezi abundente că Duhul Sfânt a fost trimis prin Domnul nostru după învierea Sa, dar și faptul că a fost dat prin Tatăl. Acest lucru este suficient în ceea ce privește materialul sfeșnicului.

Semnificația celor șapte brațe

Ajungem acum la un pasaj din Scriptură care explică în mod minunat semnificația celor șapte brațe ale sfeșnicului: „Și o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și o Ramură din rădăcinile lui va rodi. Și Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de putere, duh de cunoștință și de temere de Domnul. Și plăcerea Lui va fi temerea de Domnul; și nu va judeca după cele văzute de ochii Săi, nici nu va hotărî după cele auzite cu urechile Sale, ci îi va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire pentru cei blânzi ai pământului, și va lovi pământul cu nuiua gurilor Lui, și-l va ucide pe cel rău cu suflarea buzelor Sale.” (Isaia 11.1-4).

În acest pasaj, Domnul este prezentat ca fiind adevăratul Domnitor și Judecător, care apără drepturile celor slabi și nevoiași ai Săi și care execută judecata asupra oamenilor răi. El este adevăratul Fiu al lui Isai, al cărui model este David. Calificarea Sa pentru acest loc înălțat ne este dată de cele șapte înzestrări ale Duhului. Se observă că aici se vorbește mai întâi numai de Duhul Domnului, ceea ce corespunde fusului din mijloc; este vorba de unitatea Ființei divine. Ulterior avem trei denumiri perechi, astfel încât avem o corespondență uimitoare cu cele trei perechi de brațe care împreună cu fusul din mijloc formau sfeșnicul. Prima pereche este „duh de înțelepciune și de pricepere”. „Înțelepciunea” este cunoașterea asociată cu o judecată sănătoasă. Cuvântul se regăsește în Iov și Ecclesiastul, unde înseamnă de fapt înțelepciune mai ales umană, și în cartea Proverbelor, unde vorbește despre ceea ce este necesar pentru a parcurge drumul prin această lume, dar și despre acea înțelepciune divină care a fost cu Domnul ca Persoană de la început ca tovarăș și meșter - ca Fiu etern al lui Dumnezeu. Termenul „pricepere” derivă dintr-un cuvânt care înseamnă „a separa” sau „a discerne” și sugerează astfel acel discernământ care însoțește în mod necesar înțelepciunea.

Cât de adevărat au marcat pe Domnul aceste două însușiri ale Duhului. Încă din copilărie, El a fost marcat de „înțelepciune”, iar atunci când a ieșit să Își îndeplinească slujba, tot ceea ce a vorbit și a făcut a fost marcat de înțelepciunea și pricepera Duhului. El știa nu numai ce avea de făcut și de spus, ci și cum, când și unde.

Despre „sfat” se presupune că este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă „a fi puternic” și, de asemenea, „a porunci”; de aici și „a da sfaturi”. Și nu sugerează aceasta ceea ce este orice sfat adevărat - și anume, să fie obligatoriu ca o poruncă? Astfel, Domnul nostru învăța „ca unul care are autoritate” (Matei 7.29; Marcu 1.22). Cât de plină a fost viața Lui de acest sfat desăvârșit divin! Însoțitorul potrivit pentru aceasta a fost Duhul de „putere”, care doar pare să contrasteze cu aceasta, dar în realitate este legat de ea și o completează, astfel încât să ofere o prezentare echilibrată a acțiunii Duhului. Când ne gândim la toate faptele Sale mărețe de milă față de cei neajutorați și nevoiași, vedem cât de deplin se odihnea Duhul de putere peste El, când făcea minunile Sale prin Duhul (Luca 4.14).

Ultimele două atribute ale Duhului sunt „cunoștința” și „temerea de Domnul”. Lumea tânjește după cunoștință. Ea caută să se dovedească independentă de Dumnezeu. Acesta este modul în care păcatul a intrat în lume la început. A fost o dorință de cunoaștere, independentă de Dumnezeu și în neascultare. Rezultatul a fost o lume stricată, supusă judecății drepte a lui Dumnezeu. Cunoștința poate avea o valoare corectă doar atunci când vine de la Dumnezeu ca dar al Său. Înțelepciunea și cunoașterea lumii nu au făcut decât să excludă cunoașterea lui Dumnezeu: „pentru că ... lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu” (1 Corinteni 1.21). Motivul este clar: mândria omului a zdruncinat temerea de Dumnezeu, dar „temerea de Domnul este începutul cunoștinței” (Proverbele 1.7). Dacă cunoștința servește la îngâmfarea omului, astfel încât acesta să se creadă asemenea lui Dumnezeu (Geneza 3.5), ea nu poate produce decât rezultate mai dezastruoase decât simpla ignoranță. Educația fără temere de Dumnezeu hrănește necredința. Nu este adevărat că - așa cum a învățat Roma - necunoașterea este mama evlaviei (cu excepția cazului în care este vorba de „evlavie” care aduce venerație imaginilor și relicvelor). Dar nici cunoașterea nu este mama închinării. Este nevoie de ceva care să vină de sus.

Dar cât de desăvârșit la Domnul nostru cunoașterea era legată de teama de Domnul. El știa totul. El știa ce era în om. Ar fi putut să ne spună toate secretele naturii, minunile și gloriile cerului.

Dar căutăm în zadar un cuvânt care a servit doar la satisfacerea curiozității. Cât de adevărat a onorat pe Dumnezeu și Tatăl Său. Ascultarea a marcat fiecare emoție a ființei Sale. Teama de Domnul a fost autoritară în toate comorile cunoașterii pe care le-a dezvăluit. De aceea, ce cunoaștere minunată a dezvăluit - cunoașterea inimii lui Dumnezeu, a naturii și a voinței Sale. Aceasta a caracterizat întreaga Sa învățătură și toate lucrările Sale. Iar ceea ce este atât de evident în întreaga relatare a vieții Sale caracterizează și Scriptura, căci ea este în întregime „cuvântul lui Hristos” (Coloseni 3.16). Biblia este o vistierie a cunoașterii divine, dar singura cheie pentru a o deschide este „teama de Domnul”. Ea este o carte pentru conștiință și nu pentru un simplu intelect. Da, ea conține înălțimi și adâncimi de cunoaștere, dar numai cei care Îi slujesc Domnului „cu toată smerenia” (Faptele apostolilor 20.19) o pot înțelege. Aceste șase însușiri sunt, așadar, diferitele expresii ale unicului Duh al Domnului, care s-a odihnit peste Domnul nostru. Totul a fost divin de desăvârșit.

Lumina sfeșnicului - Duhul Sfânt mărturisește despre Hristos

Sfeșnicul era tot de aur. Ne amintim desigur că întotdeauna lucrarea Duhului este de a-L glorifica pe Hristos (Ioan 16.14). Așa cum lumina trebuia să cadă pe sfeșnic (Exodul 25.37), tot așa Duhul arată gloriile și desăvârșirile Domnului Isus. La lumina sfeșnicului se putea vedea masa punerii înainte a pâinilor. Și tot așa, prin Duhul Sfânt, desăvârșirile lui Hristos sunt revelate ca pâine a lui Dumnezeu, care susține poporul Său în comuniune. Numai prin El putem aduce o închinare plăcută și, în consecință, numai prin El putem înțelege natura și desăvârșirile lui Hristos, care a trimis Duhul Sfânt. Nu este slujba Duhului să ne ocupe cu El Însuși - deși ca Ființă divină este una cu Tatăl și cu Fiul - ci cu Domnul Isus Hristos. De asemenea, noi dăm dovada nașterii noastre din nou nu prin a privi în interior la lucrarea Duhului Sfânt în sufletele noastre, ci prin a privi la Cel care „a murit pentru cei neevlavioși”, precum și la Cel care „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 5.6; 4.25). Roadele harului sunt destinate pentru ochiul lui Dumnezeu, nu pentru eul propriu. Roadele, pe care *noi* trebuie să le privim, sunt acei muguri, flori și migdale minunate ale Domnului înviat. *El* este pomul roditor, iar lumina deplină a Duhului Sfânt se revarsă asupra tuturor desăvârșirilor Sale.

De aceea, sfințirea nu este o anumită cultivare a cărnii, ci capacitatea de a înțelege, pentru bucuria inimii, cine este Hristos și ce este adevărata supunere față de El. Duhul nu-i spune credinciosului că a realizat ceva în sine, ci îi întoarce privirea spre Cel care umple de bucurie inima lui Dumnezeu. Numai acest lucru produce adevărata sfințire. „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, ca de la Domnul Duh” (2 Corinteni 3.18). Pentru păcătos se spune: „Iată!”, iar pentru sfânt este tot „Iată!”.

Dacă revenim la pasajul deja citat (Ioan 16,7-15), vedem caracterul desăvârșit al luminii, care strălucește din sfeșnicul de aur: „Vă este de folos ca Eu să Mă duc; pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite.” (Ioan 16.7). Domnul, în har infinit, trebuie să părăsească lumea trecând pe la Cruce, pentru a putea trimite Duhul Sfânt. Hristos este astfel, ca înviat din morți și intrat în gloria Sa, Dătătorul de lumină. Duhul Sfânt a venit, și noi avem natura luminii Sale, mai întâi în raport cu lumea, apoi cu sfinții și în al treilea rând în raport cu Domnul Însuși. Mărturia Sa în raport cu lumea este triplă: „Și, când va veni Acela, va convinge lumea de păcat și de dreptate și de judecată” (Ioan 16.8). Lumina trebuie să descopere și să prezinte limpede și evident pentru oricine tot ceea ce i se opune. Astfel, avem o triplă convingere: revelarea deplină a păcatului, opusul său și judecata care va urma.

Mărturia Duhului față de lume

Vedem, însă, că această lumină a Duhului în lume este legată de Hristos: „De păcat, pentru că ei nu cred în Mine” (Ioan 16.9). Lumea este plină de păcat în toate formele și caracterele - de la crime teribile, care ne cuprind inima cu groază, până la „păcatele mici”, despre care oamenii vorbesc cu atâta ușurință (în fața lui Dumnezeu nu există așa ceva). Dar Duhul Sfânt nu este preocupat doar să arunce lumină asupra tuturor acestor nelegiuiri și nedreptăți ale oamenilor, ci își aruncă razele și asupra perfecțiunilor lui Hristos și testează lumea în acest fel. Astfel, toți sunt condamnați în mod egal - bogați sau săraci, virtuoși sau criminali, inteligenți sau needucați. Într-un singur lucru sunt toți la fel: nu au crezut în Domnul Isus Hristos. Cosmopolitul în căutare de plăceri, omul de afaceri absorbit de meseria sa, bonomul licențios și omul cu mâinile pătate de sânge - toți au acest lucru în comun. Cauza tuturor păcatelor a fost detașarea de Dumnezeu, independența față de El. Iar ceea ce mărturisește Duhul Sfânt împotriva lumii este respingerea de către aceasta a remediului pe care harul divin l-a oferit.

Astfel, Duhul mărturisește și despre dreptate: „De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți” (Ioan 16.10). Legea era o declarație a dreptății, pe care Dumnezeu o cerea omului în mod corect. Când o examinăm, trebuie să recunoaștem că cererile sale sunt juste. Dar omul este decăzut și Legea nu poate decât să dovedească nedreptatea lui. Vai! Dacă ar fi fost dispus să-și recunoască nedreptatea și ar fi strigat împreună cu vameșul: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”. (Luca 18.13), atunci nu ar avea păcat, căci Fiul lui Dumnezeu a venit pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa (Evrei 9.26). În schimb, omul L-a adus pe Fiul lui Dumnezeu fără pată în fața unui tribunal și L-a acuzat în mod blasfemator. Prin urmare, păcatul rămâne asupra lui. Aici era Unul care făcea întotdeauna ceea ce era plăcut Tatălui Său (Ioan 8.29), pe care nimeni nu putea să-L condamne pentru păcat, și totuși păcătoșii L-au condamnat la cruce ca pe un ucigaș! Și Dumnezeu a tăcut. El a dat frâu liber omului. În cele din urmă, omul a pecetluit piatra cea mare de la intrarea în mormânt.

Ar trebui să reușească o astfel de ticăloșie? Care este mărturia Duhului Sfânt în această privință? El mărturisește despre dreptatea lui Dumnezeu prin faptul că „Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele apostolilor 2.36). Dumnezeu nu este nedrept ca să-L lase pe Cel neprihănit expus pornirii păcatului. El Îl așază pe tronul de glorie: locul cel mai înalt din cer este răspunsul Său la ceea ce a făcut lumea. Și din nou vedem cum orice mărturie despre neprihănire este o mărturie despre Hristos.

În afară de aceasta, Duhul mărturisește și despre judecată: „De judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi este judecat” (Ioan 16.11). Crucea Domnului nostru Isus Hristos a fost doar aparent triumful lui satan. Era „ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22.53). Dar minciuna nu poate triumfa niciodată în cele din urmă asupra adevărului, nici mincinosul asupra Celui care este Adevărul. Răutatea lui satan se îndreaptă spre propria sa distrugere, iar răzvrătirea lui de nedescris împotriva lui Dumnezeu, în care a unit rasa umană în a-l urma pe el, a căzut chiar în actul care, aparent, i-a făcut parte de întreaga lume. Este vorba de cruce, de moartea lui Hristos, prin care El „a desființat pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14). Satan este judecat, iar locul pe care și l-a ales singur este stabilit pentru eternitate.

Dar acest lucru răspunde în mod concludent la întrebare pentru întreaga lume. Aceasta nu mai este în curs de judecată. Nu mai există niciun dubiu cu privire la vinovăția ei și la caracterul judecății ei. Căpetenia ei a fost judecată și, odată cu ea, este pronunțată și judecata asupra împărăției ei. Astfel, Duhul dă mărturie despre judecată în legătură cu Hristos și crucea Sa.

În harul Său propriu, care este expresia dragostei Sale minunate, Dumnezeu a unit această mărturie a Duhului pentru lume cu harul Evangheliei mântuirii. Dacă lumea este vinovată, pentru că nu crede în Hristos, atunci omul trebuie *deci* să creadă în El și să primească viața veșnică. Dreptatea mărturisită de un Domn glorificat proclamă că Dumnezeu este drept în justificarea celui care are credință în Isus (Romani 3.26). Judecata lui satan nu-l va atinge niciodată pe cel care - pierdut și neajutorat cum este - se predă cu totul Mântuitorului. Unui astfel de om care crede, Duhul Sfânt îi mărturisește că este un copil al lui Dumnezeu.

Mărturia Duhului față de credincioși

Acest lucru ne permite să vedem de ce natură este mărturia Duhului pentru cel care crede. Pentru lume, El dă mărturie despre Hristos; pentru cel sfânt este valabil același lucru. „Am încă multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum. Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi, și vă va face cunoscut cele viitoare” (Ioan 16.12,13). Înainte de glorificarea Sa, Domnul a reținut de uceniciei Săi unele lucruri, pe care aceștia nu le puteau încă înțelege. Deși le-a spus adesea că va fi respins și va învia, ei nu au înțeles nici măcar acest lucru. Dar totul s-a schimbat atunci când El a înviat din morți și S-a înălțat la cer. Când citim cuvintele lui Petru din ziua Cincizecimii, nu auzim un „sunet neclar” despre vina omului, despre iertare și despre mântuire. Mărturia despre acestea a fost dată în dovezi ale Duhului și ale puterii. Și totul se învârtea în jurul Persoanei Domnului nostru, a morții, învierii și gloriei Sale și a revenirii Sale. Da, „limbile ca de foc” (Faptele apostolilor 2.3) erau simbolul prezenței Duhului Sfânt ca lumină a mărturiei - strălucind numai asupra lui Hristos.

Iar Cincizecimea a fost doar începutul acestei perioade a Duhului Sfânt, în care trăim acum. Ea este marcată de prezența, puterea și revelația Duhului Sfânt, a cărui lucrare a fost de a-L glorifica pe Hristos. Mai întâi a fost revelația deplină a adevărului: „Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16.13). Hristos este Adevărul. Numai El a arătat cine este Dumnezeu și ce este omul. Am văzut care este mărturia Duhului pentru lume. Mărturia sa față de *sfinți* este de a-i călăuzi spre cunoașterea plinătății lui Hristos. Vedem acest lucru din punct de vedere istoric în Faptele apostolilor, unde Domnul înviat și înălțat este sursa întregii puteri și a întregii mărturii, conducând Biserica pas cu pas din iudaism în plinătatea libertății creștine. Și ce comori de nepătruns ale adevărului ne descoperă epistolele, mai ales cele ale lui Paul: „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos” (Efeseni 3.8)! Acest „vas ales” a fost chemat, putem spune, prin lumina sfeșnicului de aur. El a văzut „o lumină mai presus de strălucirea soarelui” (Faptele apostolilor 26.13), iar această lumină L-a descoperit pe Isus, pe care Îl disprețuise și Îl urăse, pe Nazarineanul smerit, pe tronul de glorie. În această lumină, Pavel s-a recunoscut pe sine însuși ca un păcătos pierdut, tot „câștigul” său în iudaism fiind o haină obscenă. Subiectul care îi absorbea complet sufletul era Hristos (Filipeni 3.4-8). Dumnezeu i L-a descoperit pe Fiul Său (Galateni 1.16), iar ochii lui au devenit orbi la tot restul. Astfel, prima sa mărturie din Damasc avea deja ca temă Dumnezeirea lui Hristos: „Și îndată L-a predicat în sinagogi pe Isus, că El este Fiul lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 9.20). Aici a avut loc atât o descoperire a gloriei sfeșnicului de aur, cât și o mărturie despre el.

Nu este suficient să ne referim la epistolele lui Pavel, pentru a arăta cum această temă, gloria lui Hristos, a determinat întreaga sa slujire? În epistola către Romani, este justificarea prin credință în Hristos; în epistola către Galateni, eliberarea de Lege prin Hristos; în epistola către Efeseni, ni-L arată pe Hristos în locurile cerești; în epistola către Coloseni, gloriile Domnului înviat; iar în epistola către Filipeni, Hristos este pentru noi viață, model, motivație și putere - pur și simplu

totul. Lumina deplină a Duhului a căzut pe sfeșnicul de aur, arătându-i toată frumusețea: „El Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.14).

Epistolele lui Petru, Iacov, Ioan și Iuda sunt lumina Duhului pentru glorificarea lui Hristos. Chiar și atunci când subiectul este unul diferit, se va găsi că servește scopului de a-i include pe sfinții în Hristos. Corespunzător Apocalipsa, această carte a judecăților, este lumina celor șapte sfeșnice dinaintea tronului și ea arată cum trebuie să domnească Hristos, până când El îi va fi supus pe toți vrăjmașii la picioarele Sale. Tot răul este desființat, toți vrăjmașii Săi permanenți sunt închiși pentru totdeauna cu cel pe care l-au ales în locul lui Hristos. Iar pentru ziua cerească a veșniciei nu mai este nevoie de soare sau de lună pentru a lumina, nici nu mai este noapte acolo, „pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu, și lumina ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23).

Pregătirea lămpilor - credincioșii sunt îngrijiți ca niște fitiluri de către preot

Ultimul gând, pe care am dori să-l menționăm în legătură cu sfeșnicul, se referă la pregătirea lămpilor. Am văzut că untdelemnul și lumina vorbesc despre Duhul Sfânt, în timp ce minunatul sfeșnic prezintă gloriile Domnului și Mântuitorului nostru divin. Dar pentru a exista o lumină reală - fie în lume, fie în rândul poporului lui Dumnezeu - sunt folosite instrumente umane. Acest fapt este realmente har. Și în aceasta îl vedem pe poporul Său, nu în toată desăvârșirea lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, ci ca pe niște fitiluri, care nici măcar nu sunt numite explicit. Pentru ca un fitil să fie de folos, trebuie să fie ars, iar când este ars, trebuie tăiat. Aici se află lecții valoroase și impresionante.

Tăierea sau pregătirea era sarcina preotului. Nicio altă mână în afară de a lui nu putea îndepărta bucățile de fitil ars, pentru a face lampa să strălucească din nou. Și astfel, nici o altă mână decât cea a Domnului nostru Isus nu poate face să strălucească lumina poporului Său. Pe oricine ar folosi El - dacă nu este El Însuși cel care face lucrarea în cele din urmă, aceasta nu poate fi eficientă. Acest lucru nu scutește familia preotească de responsabilitatea sa. Suntem „datori să ne spălăm picioarele unii altora” (Ioan 13.14). Dar cât de atenți trebuie să fim, ca să ne lăsăm călăuziți de El, dacă vrem să ne slujim unii pe alții ca slujitori ai Lui. Trebuie mai întâi să scoatem bârna din ochiul nostru înainte de a putea scoate chiar și un singur pai din ochiul fratelui nostru (Matei 7.3-5).

Faptul că o lampă a trebuit să fie pregătită nu înseamnă că nu mai dădea lumină. Preotul nu lăsa să se ajungă atât de departe, ci îndepărta partea arsă a fitilului, astfel încât untdelemnul să poată trece nestingherit printr-o nouă porțiune de fitil pentru a alimenta lumina lămpii. Fitilul nu era untdelemnul, ci canalul pentru untdelemn, chiar dacă acesta era consumat prin contact direct cu flacăra. La fel se întâmplă și cu copilul lui Dumnezeu: el este canalul prin care Duhul Sfânt curge pentru a revărsa lumina care îl glorifică pe Hristos. Dar, cu regret, câte lucruri stau în calea acestei străluciri, atât în lume, cât și în casa lui Dumnezeu. A crede că lipsa de strălucire se datorează vreunei deficiențe din partea Duhului divin ar fi o blasfemie. Noi, și numai noi, suntem vinovați că nu suntem complet la dispoziția mâinii preotești a Celui care vrea să ne „pregătească” în dragoste. El nu dorește să stingă fitilul aprins al mărturiei noastre, ci vrea un duh neumbrit, are aduce razele sfinte ale adevărului Său.

Nu este nevoie să intrăm în detaliile acestei pregătiri a lămpilor. Numai El, care vede nevoia, poate face lucrarea. Și folosește pentru aceasta instrumentele pe care El Însuși le consideră utile. Lucrarea acestor „foarfeci de fitil” este atât de perfect divină, încât trebuiau să fie realizate în întregime din aur. Instrumentul uman nu este deloc la vedere.

Un gând este încă foarte grăitor: bucată de fitil îndepărtată era cea prin care lampa emitea lumină. Așa se face că stadiul de viață al unui credincios, care tocmai a strălucit atât de tare prin puterea Duhului, poate împiedica orice strălucire ulterioară dacă se îmbuibază de ea, se laudă cu ea, se bazează pe ea. Experiențele din trecut - în slujire, părtășie și închinare - nu sunt decât un fitil ars. Ele nu pot fi un canal pentru focul nou. A stăruii asupra lor ar însemna să ne uităm la un fitil ars în loc să privim gloria și frumusețea sfeșnicului - Hristos Însuși. Pentru noi este întotdeauna valabil: „Uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte” (Filipeni 3.13). Preocuparea cu mulțumire de sine pentru ceva din noi, chiar dacă este vorba de roadele Duhului, este o capcană periculoasă din cauza căreia și cea mai strălucitoare slujire suferă daune. De aceea, Pavel nu s-a lăudat cu toată slujirea credincioasă și suferința în care l-a folosit Domnul. Când a fost nevoit să vorbească despre aceasta, a făcut-o cu o oarecare jenă: „Am devenit nebun. Voi măți constrâns” (2 Corinteni 12.11). El avea un subiect de preocupare mai bun și se lauda numai ca „om în Hristos” (2 Corinteni 12.2). Așa că și el s-a supus de bunăvoie tăierii fitilului, pentru că Îl cunoștea pe Cel care o făcea. Chiar dacă împrejurările exterioare erau îngeri ai lui satan - el vedea mâna Preotului și foarfeca de aur pentru tăierea fitilului: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9).

Și totuși, va veni o vreme când se va putea privi la însemnările referitoare la toată această credincioșie și nu va putea fi decât o laudă la adresa lui Dumnezeu. Apostolul știa că „în ziua aceea”, la care se gândea cu atâta drag, va primi „cununa dreptății”, acel „Bine, rob bun și credincios” al Stăpânului său (2 Timotei 4.8; Matei 25.23), și acea zi o aștepta cu răbdare - indiferent cât de mult acum ar fi suferit și ar fi fost neînțeles și disprețuit. Acolo nicio durere nu va fi uitată. Toate rănilor și maltratările, pe care a trebuit să le îndure, precum și toate privegherile și posturile, frigul și goliciunea: o, Domnul le-a adunat și le-a pus în „cenușarele” de aur unde sunt efectiv ascunse de toată lumea în slava Sa, pentru a fi arătate „în ziua aceea” ca slavă a Sa. Atunci vom putea privi toate slujbele și suferințele, fie ele mari sau mici, și vom ști că sunt rodul exclusiv al harului Său. În ceruri nu va exista nici un fel de mulțumire de sine, deoarece „carnea” va aparține trecutului pentru totdeauna. La scaunul de judecată al lui Hristos, toate vor fi descoperite. Vom vedea priceperea și grija marelui Mare Preot și „atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4.5). Vor fi cununi, dar nu pentru a fi purtate cu mândrie, ci pentru a fi aruncate la picioarele Celui care este singurul demn.

În ceea ce privește dimensiunile sfeșnicului, nu avem informații. Toată atenția este acordată materialelor, formei și utilizării. Totul a fost perfect. În ceea ce privește numerele - care sunt folosite de obicei pentru a indica măsuri - aici avem doar numărul desăvârșirii, șapte. Astfel, Duhul mărturisește despre un Hristos glorificat: El este desăvârșit în mod divin. Hristos este totul.